

lægge Vægt paa, at Lovforslaget bliver vedtaget i den Skikkelse, som det havde før, have netop betonet, at Vedtagelsen af Forslaget i den af os foreslaaede Skikkelse ikke vil hindre Kommissionen i at fortsætte sit betydningsfulde Arbejde, og vi kunne kun beklage, at Kommissionen ikke er bleven saa tidligt færdig med Arbejdet, at Resultatet deraf kunde have foreligget til Aførelse i Rigsdagen, forinden Loven af 1896 udløb. Vi erkende det berettigede i, at Regeringen under disse Forhold har forelagt et Forslag, hvorved disse Takster forhøjes. Eller jeg vilde hellere sige, at de nuværende Takster have ikke været tilstrækkelige til at opveje den store Forøgelse i Udgifterne, som har fundet Sted i de senere Aar, og vi mene derfor ogsaa, at der for Regeringen har været en ligefrem Forpligtelse til at søge at komme bort derfra.

Vi tilraade altsaa nu at vende tilbage til den Affattelse, som Landstinget vedtog ved 3die Behandling, for endnu en Gang at give Folketinget Lejlighed til at overveje Spørgsmaalet. Dersom Folketinget ikke er enigt med os, er der jo flere Skridt, der kunne gøres ved Forhandling mellem de to Ting, hvorved jeg haaber, at der vil komme en Enighed i den Retning, som jeg ønsker.

Min ærede Nabo til venstre (H. N. Hansen) har jo udtalt, at den Kommission, hvorfor han er Formand, ventede i Løbet af nogle faa Maaneder at blive færdig med sine Arbejder. Jeg vil derfor tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Minister. Forholdet er jo dette, at hvis der ikke bliver vedtaget en Lov af de to Ting, som kan städfæstes af den høje Regering, saa vende vi tilbage til de Forhold, vi havde, før Loven af 1896 blev vedtagen, og det er altsaa Administrationen, der kan fastsætte Taksterne og de øvrige Forhold, der ere bestemte i Loven. Mit Spørgsmaal er altsaa dette, om den højtærede Minister af Hensyn til den Kommission, der arbejder, vil kunne vente, for saa vidt Kommissionen i Løbet af kort Tid kan slutte sit Arbejde, indtil han saa dette Resultat, inden han satte de ny Takster i Kraft.

Jeg tilraader altsaa mine Meningsfæller at stemme for at føre Lovforslaget tilbage i den Skikkelse, som det havde ved 3die Behandling. Vi have ikke haft Tid til at aftrykke hele Lovforslaget, hvad der muligt havde været korrekt, men vi have nøjedes med i Erklæringen at skrive, at vi tilraade at føre Lovforslaget tilbage til den

af Tinget ved 3die Behandling vedtagne Form. Formen er altsaa given derved.

H. N. Hansen: Det Mindretal, jeg repræsenterer, har tilladt sig at foreslaa Forsamlingen, at man skulde vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu er kommet tilbage fra Folketinget. Denne Skikkelse er meget kortfattet. Den lyder saaledes: „Den i Lovens § 70 satte Frist af 1ste April 1901 forandres til 1ste April 1902.“ Mindretallet anbefaler altsaa at tiltræde denne Vedtagelse. Jeg har oplæst den, fordi jeg derved tror at kunne gøre gældende, at det er ikke meget indgribende, det, vi begære, at Landstinget skulde vedtage i Dag, nemlig at forlænge Lovens Gyldighed med et Aar. Jeg tør sige, at for at forkaste dette Forslag maa der være gyldige Grunde. At vi staa lige over for en Forkastelse af Landstingets Forslag i Folketinget, anser jeg for afgjort ved, hvad der er passeret i Folketinget, altsaa vi skulde træffe vort Valg, thi det Forslag, som blev sendt fra Landstinget til Folketinget, blev ved 2den Behandling lagt til Side for det Forslag, jeg nu oplæste, med et Antal af 59 Stemmer mod 7, idet kun 7 Medlemmer af Folketinget stemte for at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det var kommet fra Landstinget. Saaledes ligger altsaa Sagen for, forekommer det mig, og jeg spørger saa: Hvad staar der i Modsætning til det af Folketinget vedtagne? Hvis Landstinget forkaster dette Forslag og ikke vedtager en saadan Forlængelse paa et Aar for den nugældende Lov, saa kan der tænkes to Ting. Enten sker dette, at Ministeren saa intet foretager sig ad administrativ Vej, og det anser jeg vedblivende for det rimeligste — saa sker der for saa vidt intet nyt, saa blive Taksterne ved at gælde, som de nu ere. Men saa er der dog sket den Fortræd, at der ved denne Afgørelse, som saaledes bliver truffen, er kommen en ny Uoverensstemmelse frem mellem de to Ting, uden at der derved er opnaaet noget i Realiteten. Dette, synes jeg, man under alle Omstændigheder maatte ønske at undgaa, ligesom det ogsaa forekommer mig at være en stor Ulempe, at man har bragt det dertil, at den nugældende Lov er udløben, uden at noget er kommet i Stedet, og det en Lov, som alle have været enige om at betragte som værende af den Art, at der derved siges: Nu skulle for Fremtiden alle disse Ting ordnes ad Lovgivningens Vej. Det staar for mig som ganske besynderligt, hvis dette ogsaa er Ministerens Tanke, at han da